RADA EVROPSKÉ UNIE

Brusel 20. října 2009 (21.10) (OR. fr)

14722/09

Interinstitucionální spis: 2009/0157 (COD)

JUSTCIV 210
CODEC 1209

NÁVRH

Odesílatel:	Evropská komise
Ze dne:	16. října 2009
Předmět:	Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a úředních listin ve věcech dědictví a vytvoření evropského dědického osvědčení

Delegace naleznou v příloze návrh Komise podaný s průvodním dopisem Jordiho AYETA PUIGARNAUA, ředitele, pro Javiera SOLANU, generálního tajemníka, vysokého představitele.

Příloha: KOM(2009) 154 v konečném znění

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 14.10.2009
KOM(2009) 154 v konečném znění

2009/0157 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a úředních listin ve věcech dědictví a vytvoření evropského dědického osvědčení

{SEK(2009) 410}
{SEK(2009) 411}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. Souvislosti návrhu

1.1. Obecné souvislosti

Článek 61 Smlouvy o založení Evropského společenství (dále jen „Smlouvy“) stanoví cíl v podobě postupného zavedení společného prostoru svobody, bezpečnosti a práva, a to především přijetím opatření v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech. Článek 65 Smlouvy výslovně uvádí opatření, jejichž cílem je „zlepšení a zjednodušení uznání a výkonu soudních a mimosoudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech“, jakož i „podpora slučitelnosti kolizních norem platných v členských státech a předpisů pro řešení kompetenčních sporů“. Mnohé nástroje přijaté na tomto základě, zejména nařízení (ES) č. 44/2001[1], vylučují dědictví ze své oblasti působnosti.

Přijetí evropského nástroje v oblasti dědictví patřilo již k prioritám Vídeňského akčního plánu[2] z roku 1998. Haagský program[3] vyzývá k předložení nástroje zahrnujícího celou tuto oblast: rozhodné právo, příslušnost a uznávání, správní opatření (osvědčení o dědictví, evidence závětí). V souladu se závěry posouzení dopadu bude otázka rejstříku závětí předmětem pozdější iniciativy Společenství.

1.2. Odůvodnění a cíle návrhu

Zpráva o posouzení dopadů přiložená k návrhu potvrdila velký počet dědictví s mezinárodním prvkem v rámci Evropské unie. Různorodost jak předpisů týkajících se hmotného práva, tak předpisů v oblasti mezinárodní příslušnosti nebo rozhodného práva, velký počet orgánů, které mohou být v otázce dědictví s mezinárodním prvkem příslušné, jakož i rozdrobení dědictví, které může být výsledkem těchto rozcházejících se pravidel, narušují volný pohyb osob v Unii. Tyto osoby se tudíž v současnosti setkávají se značnými obtížemi, když chtějí v kontextu dědictví s mezinárodním prvkem uplatnit svá práva. Tyto různé předpisy rovněž brání plnému uplatnění vlastnického práva, které je podle ustálené judikatury Soudního dvora nedílnou součástí základních práv, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje[4]. Cílem tohoto návrhu je umožnit osobám žijícím na území Evropské unie předem uspořádat své dědictví a účinně zaručit práva dědiců a/nebo závětních dědiců a dalším osobám spřízněných se zesnulým, jakož i věřitelů zůstavitele.

2. Závěry konzultací – posouzení dopadů

Přípravě tohoto návrhu předcházela obsáhlá konzultace s členskými státy, ostatními orgány a veřejností. Komise obdržela „Studii o dědictvích s mezinárodním prvkem v Evropské unii“, kterou vypracoval Německý notářský institut v listopadu 2002[5]. Reakcí na její zelenou knihu

---

1 Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1.

2 Úř. věst. C 19, 23.1.1999.

3 Viz závěry předsednictví ze zasedání Evropské rady v Bruselu ve dnech 4. a 5. listopadu 2004.

4 Rozsudek soudního dvora ze dne 28.4.1998 ve věci *Metronome Musik*, C–200/96, Sb. rozh. 1998, s. I 01953 a ze dne 12.7.2005 ve věcech *Alliance for Natural Health and others*, C–154 a 155/04, Sb.rozh. 2005, s. I 06451.

5 http://www.successions.org.

Dědictví a závěti[6] zveřejněnou dne 1. března 2005 bylo okolo šedesáti odpovědí, po kterých následovalo dne 30. listopadu 2006 veřejné slyšení[7]. Skupina odborníků pod názvem „PRM III/IV“ vytvořená Komisí dne 1. března 2006[8] se v období let 2006–2008 sedmkrát sešla a Komise zorganizovala dne 30. června 2008 schůzku národních odborníků. Obdržené příspěvky potvrzují potřebu nástroje Společenství v této oblasti a podporují přijetí návrhu, který upravuje, kromě jiného, otázky rozhodného práva, příslušnosti, uznávání a výkonu rozhodnutí a vytvoření evropského dědického osvědčení[9]. Přijetí takového nástroje získalo podporu Evropského parlamentu[10] a Evropského hospodářského a sociálního výboru[11]. Komise provedla posouzení dopadů, které tvoří přílohu tohoto návrhu.

3. Právní stránka návrhu

3.1. Právní základ

V čl. 67 odst. 5 Smlouvy se stanoví, že Rada přijímá opatření uvedená v článku 65 postupem spolurozhodování podle článku 251 Smlouvy, s výjimkou „záležitostí dotýkajících se rodinného práva“.

Nejprve je třeba zdůraznit, že velká většina členských států, s výjimkou severských zemí, považuje dědické právo za disciplínu odlišnou od práva rodinného vzhledem k převažujícím majetkových aspektům. I na úrovni hmotného práva existují mezi těmito dvěma disciplínami významné rozdíly. Hlavním cílem dědického práva je určit pravidla převodu dědictví a vyřídit převod dědictví samotného. Na rozdíl od dědického práva je předmětem práva rodinného upravovat právní vztahy spojené s manželstvím a s partnerským životem, se vztahy mezi předky a potomky a osobním stavem osob. Jeho základní sociální funkcí je chránit rodinné vztahy. Kromě toho, na rozdíl od rodinného práva, kde je vůle jedinců výrazně omezena a kde je převážná většina vztahů upravena předpisy veřejného pořádku, zůstává dědické právo oblastí, kde má vůle držitele práv významné místo.

Tato dvě odvětví občanského práva jsou tudíž dostatečně autonomní na to, aby se s těmito odvětvími nakládalo odděleně. Jelikož se jedná o výjimku, musí zůstat výklad nebo uplatňování čl. 67 odst. 5 druhé odrážky Smlouvy institucemi přesné. Tato výjimka se tudíž na toto nařízení o dědictví neuplatňuje.

Orgány Společenství mají při určování, zda je opatření nezbytné k řádnému fungování vnitřního trhu, určitý prostor pro zvážení. Cílem tohoto návrhu je odstranit veškeré překážky volného pohybu osob, které jsou výsledkem rozdílů mezi předpisy členských států upravujících dědictví s mezinárodním prvkem.

---

6 KOM(2005) 65 http://europa.eu/scadplus/leg/cs/lvb/l16017.htm.

7 http://ec.europa.eu/justice_home/news/consulting_public/successions/news_contributions__en.htm.

8 Úř. věst. C 51, 1.3.2006, s. 3.

9 http://ec.europa.eu/justice_home/news/consulting_public/successions/contributions/summary_contributions_successions_fr.pdf

10 Usnesení ze dne 16.11.2006, P6_TA(2006)0496.

11 Stanovisko ze dne 26.10.2005, Úř. věst. C 28, 3.2.2006, s. 1–5.

3.2. Zásada subsidiarity

Cílů návrhu může být dosaženo pouze ve formě společných pravidel v oblasti dědictví s mezinárodním prvkem, která musí být jednotná, aby zajistila občanům právní jistotu a předvídatelnost. Jednostranné opatření členských států by tak nevedlo k dosažení tohoto cíle. Existuje Haagská úmluva o právu použitelném na dědictví (dále jen „Úmluva“), která ale nikdy nevstoupila v platnost[12]. Haagská úmluva ze dne 5. října 1961 o kolizních právních předpisech týkajících se formy závěti byla ratifikována šestnácti státy. Bylo by vhodné, aby další státy v zájmu Společenství tuto úmluvu ratifikovaly.

Všechny konzultace a studie prokázaly rozsah problémů, na které se tento návrh zaměřuje.

3.3. Zásada proporcionality a volba nástroje

Tento návrh je omezen na míru nezbytnou k dosažení jeho cílů. Návrh neharmonizuje ani dědické právo, ani majetkové právo členských států. Nedotýká se rovněž zdanění dědictví v členských státech. Následkem toho mohou v případě dědictví s mezinárodním prvkem nadále vznikat nesrovnalosti, pokud se jedná o vnitrostátní daňové systémy, což může vyústit v dvojí zdanění či diskriminaci. Komise má v úmyslu předložit během roku 2010 sdělení, které by se zabývalo těmito otázkami.

Nezbytnost právní jistoty a předvídatelnosti si vyžaduje jasnost a jednotnost pravidel a vynucuje si formu nařízení. Tyto cíle by byly ohroženy, pokud by členské státy při provádění předpisů měly prostor k volnému posouzení situace.

4. Výklad k článkům

4.1. Kapitola I: Oblast působnosti a definice

Článek 1

Koncept „dědictví“ musí být vykládán samostatně a zahrnuje všechny aspekty dědictví, zejména jeho převod, správu a vypořádání.

Vyloučení práv a majetku vytvořeného či převedeného jiným způsobem než dědictvím z důvodu úmrtí zahrnuje nejenom všechny formy „společného vlastnictví“ (*joint tenancy*) známé ze zvykového práva (*common law)*, ale rovněž všechny formy darů dle občanského práva.

Výjimka pro *trus*t není překážkou pro to, aby se na dědictví použilo právo, které ho upravuje podle tohoto nařízení.

Odstavec j) upřesňuje, že se nařízení použije na získání věcného práva k majetku dědickou cestou, ale ne na obsah tohoto práva. Nařízení neovlivňuje *„numérus clausus“* majetkových práv členských států, kvalifikaci majetku a práva a určení výsad držitele těchto práv. Proto není v zásadě platné vytvoření věcného práva, které by bylo neznámé právu v místě, kde se majetek nachází. Dědické právo ve svém důsledku nemůže vést ve státě, kde se majetek nachází, ke zcizení nebo úpravě vlastnického práva, které jsou tomuto státu neznámé.

---

[12] Haagská úmluva ze dne 1.8.1989 o právu použitelném na dědictví z důvodu úmrtí.

Například požívací právo nemůže být zavedeno ve státě, který ho nezná. Výjimka se naopak nepoužije na převod dědickou cestou věcného práva známého v členském státě, kde se majetek nachází.

Zveřejnění práv k majetku, zejména fungování katastru nemovitostí a účinky zapsání nebo nezapsání do tohoto katastru jsou rovněž vyloučeny.

Článek 2

Soud: Nejčastěji jsou dědictví vyřizována mimosoudně. Koncept soudu použitý v tomto nařízení je brán v širším slova smyslu a zahrnuje další orgány, pokud vykonávají soudní funkci, zejména přenesením pravomoci, tzn. včetně notářů a soudních úředníků.

4.2. Kapitola II: Příslušnost

Článek 4

Předpisy o soudní příslušnosti vztahující se k dědictví se mezi členskými státy značně liší. Výsledkem jsou pozitivní kompetenční konflikty, kdy se soudy několika států prohlašují za příslušné, nebo negativní kompetenční konflikty, kdy se žádný soud nepovažuje za příslušný. Je potřeba vytvořit jednotné pravidlo, aby byly občané ušetřeni těchto obtíží. Nejrozšířenější mezi členskými státy je příslušnost členského státu, kde měl zesnulý poslední obvyklé bydliště a který se často shoduje s místem, kde se nachází majetek zesnulého. Tyto soudy budou příslušné pro celé dědické řízení a všechny jeho aspekty, ať již se jedná o soudní pravomoc v nesporném řízení či v řízení sporném.

Článek 5

V případě, že si zesnulý zvolil právo jiného členského státu, by postoupení ke způsobilejšímu soudu nemělo být automatické. Příslušný soud by měl přihlédnout zejména k zájmům zesnulého, dědiců, závětních dědiců a věřitelů a k jejich obvyklému bydlišti. Toto pravidlo by umožňovalo najít vyvážené řešení v případě, kdy byl zesnulý teprve krátce usazen v jiném členském státě, než byl státním příslušníkem, nebo kdy jeho rodina zůstala v jeho členském státě původu.

Článek 6

Pokud měl zesnulý své bydliště ve třetím státě, toto pravidlo zaručuje dědicům a věřitelům ze Společenství přístup k právní ochraně v případě, že situace vykazuje úzké vazby s členským státem z důvodu přítomnosti majetku.

Článek 9

Úzké vazby mezi dědickým statusem a věcným statusem vyžadují výjimečnou příslušnost soudů členského státu, kde se majetek nachází, pokud zákon tohoto státu vyžaduje intervenci svých soudů. Tato příslušnost je nicméně omezena na aspekty věcného práva převodu majetku.

4.3. Kapitola III: Rozhodné právo

Článek 16

Jednotný režim

Během konzultací byly zdůrazněny nevýhody tzv. „rozštěpeného“ systému, ve kterém se na movitý majetek užije právní systém bydliště zesnulého a na nemovitý majetek právo státu, kde se tento majetek nachází. Vytváří několik částí dědictví, kde každá část podléhá jinému právu, které určuje odlišně dědice a jejich podíl, jakož i rozdělení a vypořádání dědictví. Volba nařízení založeném na jednotném systému umožní, aby dědictví podléhalo jednomu právu, čímž se předejde výše uvedeným nevýhodám. Jednotný režim rovněž umožní zůstaviteli závěti plánovat spravedlivé rozdělení svého majetku mezi své dědice nezávisle na místě, kde se majetek nachází.

Kolizní kriterium: právo podle posledního obvyklého bydliště zesnulého

Nařízení toto právo prosazuje namísto práva podle státní příslušnosti zesnulého, jelikož se shoduje s místem, kde se nachází středisko zájmu zesnulého a často i s místem, kde se nachází většina jeho majetku. Toto kolizní kriterium podporuje začlenění do členského státu obvyklého bydliště a zamezuje jakékoli diskriminaci vůči osobám, které v něm mají bydliště, ale nemají státní příslušnost tohoto státu. Obvyklé bydliště tak bylo stanoveno v předpisech kolizních norem několika členských států a ve všech moderních nástrojích, zejména v Haagské úmluvě.

Článek 17

Ve všech právních systémech členských států jsou známy mechanismy, jejichž úkolem je zajistit existenční podporu blízkých zesnulého a hlavně mechanismy povinného dědického dílu. Nicméně zůstavitelé, již jsou státními příslušníky členských států, ve kterých jsou dary mezi živými neodvolatelné, mohou potvrdit jejich platnost tím, že zvolí jako použitelné na své dědictví právo podle své státní příslušnosti. Hlavním cílem nařízení je zajistit dodržování těchto mechanismů. Ve chvíli, kdy se zůstaviteli umožnila volba práva, bylo nutno najít kompromis mezi výhodami takové volby, jakými jsou právní jistota a jednodušší plánování dědictví, a ochranou oprávněných zájmů blízkých zesnulého, zejména pozůstalé/ho manžela/lky a dětí. Z tohoto důvodu umožňuje nařízení zůstaviteli pouze volbu práva podle své státní příslušnosti a tato volba musí být posouzena vzhledem k obecnému pravidlu, které vede k použití práva podle bydliště. Tato volba umožní zůstaviteli, který využil právo volného pohybu nabízeného Unií, ale kterému záleží na zachování úzkých vazeb se svou zemí původu, aby tyto kulturní vazby uchoval prostřednictvím svého dědictví. Toto řešení bylo rovněž doporučeno Evropským parlamentem.

Vyloučení jiné volby: Nařízení vyloučilo možnost zvolit si za rozhodné právo pro dědictví rozhodné právo pro úpravu majetkových poměrů v manželství zůstavitele. Takové ustanovení by umožnilo mnohé volby v případech, kdy pro úpravu majetkových poměrů v manželství požívají manželé větší pružnosti při volbě rozhodného práva. To by bylo odporovalo výše uvedeným cílům.

Článek 18

Je nezbytné stanovit předpisy týkající se rozhodného práva pro dědické dohody a spojené závěti, které jsou používány v některých členských státech, aby byl například upraven převod podniku a u manželských párů pozůstalému manželovi/ce umožněno využívat společný majetek.

Článek 21

Cílem tohoto článku je zejména zohlednit zvláštnosti právních systémů vycházejících ze zvykového práva (*common law)*, jako je systém Anglie, kde dědicové nenabývají přímo práva zesnulého okamžitě po jeho úmrtí, ale kde je dědictví spravováno správcem, který je jmenován a kontrolován soudcem.

Článek 22

Z důvodu jejich ekonomického, rodinného či sociálního účelu jsou některé budovy, podniky či jiné kategorie majetku předmětem zvláštního dědického režimu v členském státě, kde se majetek nachází, což je vhodné respektovat. Takový zvláštní režim je například stanoven pro rodinné zemědělské podniky. Tato výjimka si vyžaduje přesný výklad, aby zůstala slučitelná s všeobecnými cíli tohoto nařízení. Nepoužije se zejména na „rozštěpený" režim či na povinný dědický díl.

Článek 27

Odvolání se na veřejný pořádek musí být výjimečné. Odvolání není odůvodnitelné rozdílem mezi zákony, které se vztahují na ochranu oprávněných zájmů blízkých zesnulého, jelikož by to bylo neslučitelné s cílem zajistit použití jednoho práva na celý majetek zahrnutý do dědictví.

4.4. Kapitola IV: Uznávání a výkon

Ustanovení této kapitoly vycházejí z příslušných pravidel nařízení (ES) č. 44/2001. Upravuje uznávání všech soudních rozhodnutí a smírů, aby byla uvedena do praxe zásada vzájemného uznávání, která je založena na zásadě vzájemné důvěry. Důvody pro neuznání byly tudíž omezeny na nezbytné minimum.

4.5. Kapitola V: Úřední listiny

Vzhledem k praktickému významu úředních listin v oblasti dědictví mělo by toto nařízení zajistit jejich uznávání, a tímto umožnit jejich volný pohyb. Toto uznávání znamená, že v mezích stanovených tímto nařízením požívají plné důkazní hodnoty shodné s důkazní hodnotou vnitrostátních úředních listin, pokud se jedná o obsah zaregistrovaných úředních listin a o skutečnosti v nich zaznamenané, nebo na stejném základě jako v zemi původu požívají presumpce správnosti a jsou vykonatelné.

4.6. Kapitola VI: Evropské dědické osvědčení

Za účelem rychlého vypořádání dědictví s mezinárodním prvkem zavádí toto nařízení evropské dědické osvědčení. Je třeba přijmout jednotný vzor osvědčení a určit orgán, který bude mít mezinárodní příslušnost k jeho vydávání. Soulad s předpisy o příslušnosti vyžaduje, aby se jednalo o tentýž soud, který je zároveň příslušný pro vypořádání dědictví.

Toto osvědčení nenahrazuje stávající osvědčení v některých členských státech. V členském státě příslušného orgánu se tudíž důkaz o dědické způsobilosti a pravomoci správce či vykonavatele dědictví provádí vnitrostátním postupem.

2009/0157 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a úředních listin ve věcech dědictví a vytvoření evropského dědického osvědčení

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 61 písm. c) a čl. 67 odst. 5 druhou odrážku této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise[13],

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru[14],

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Evropské společenství si dalo za cíl udržet a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva. K postupnému vytvoření tohoto prostoru má Společenství přijmout opatření týkající se soudní spolupráce v občanských věcech s mezinárodním prvkem v míře nezbytné pro řádné fungování vnitřního trhu.

(2) Podle čl. 65 písm. b) Smlouvy mají tato opatření zahrnovat opatření na podporu slučitelnosti kolizních norem platných v členských státech a předpisů pro řešení kompetenčních sporů.

(3) Na svém zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 podpořila Evropská rada zásadu vzájemného uznávání rozsudků a jiných rozhodnutí soudních orgánů jakožto základ soudní spolupráce v občanských věcech a vyzvala Radu a Komisi, aby přijaly program opatření k provádění této zásady.

(4) Dne 30. listopadu 2000 přijala Rada návrh programu opatření k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí v občanských a obchodních věcech[15]. Tento program určuje opatření týkající se harmonizace kolizních norem usnadňující vzájemné uznávání soudních rozhodnutí. Počítá s vypracováním nástroje v oblasti dědictví a závěti. Jedná se o oblast, která byla vyloučena zejména z nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních

---

13 Úř. věst. C […], […], s. […].
14 Úř. věst. C […], […], s. […].
15 Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 1.

rozhodnutí v občanských a obchodních věcech příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech[16].

(5) Evropská rada přijala na svém zasedání ve dnech 4. a 5. listopadu 2004 v Bruselu nový program nazvaný „Haagský program k posílení svobody, bezpečnosti a práva v Evropské unii[17]. V tomto programu se zdůrazňuje, že je nezbytné přijmout do roku 2011 nástroj v oblasti dědického práva zaměřený především na otázku kolize právních předpisů, příslušnosti, vzájemného uznávání a výkonu rozhodnutí v této oblasti, evropského dědického osvědčení a mechanismu umožňujícího přesné určení existence posledních vůlí a závětí občanů s pobytem na území Evropské unie.

(6) Je třeba usnadnit řádné fungování vnitřního trhu odstraněním překážek volného pohybu osobám, které se v současnosti setkávají s obtížemi, když chtějí v souvislosti s dědictvím s mezinárodním prvkem uplatnit svá práva. V evropském prostoru práva musí být občanům umožněno předem uspořádat své dědictví. Práva dědiců a závětních dědiců, dalších osob se vztahem k zesnulému a věřitelů zůstavitele musí být účinným způsobem zaručena.

(7) K dosažení těchto cílů by toto nařízení mělo obsahovat zároveň ustanovení o soudní příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a úředních listin v této oblasti a o evropském dědickém osvědčení.

(8) Oblast působnosti tohoto nařízení by se měla rozšířit na všechny otázky v občanských věcech týkajících se dědictví tj. na všechny formy převodu majetku z důvodu úmrtí, ať již se jedná o převod vycházející z projevené vůle ve formě závěti nebo dědické dohody, nebo o převod majetku z důvodu úmrtí, který vyplývá ze zákona.

(9) Na platnost a účinky darů se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I)[18]. Měly by být tudíž vyloučeny z oblasti působnosti tohoto nařízení, stejně jako další práva a majetek vytvořený či převedený jiným způsobem než dědictvím. Mělo by to být nicméně dědické právo určené použitím tohoto nařízení, které by mělo upřesnit, zda tento dar či jiná forma disponování mezi živými *(inter vivos)* s okamžitým účinkem na věcné právo může uložit povinnost započítání, omezení či zohlednění při výpočtu dědických podílů podle dědického práva.

(10) Zatímco toto nařízení by se mělo vztahovat na způsob nabytí věcného práva k hmotnému a nehmotnému majetku tak, jak je stanoven rozhodným právem pro dědický případ, měly by se vnitrostátní předpisy týkající se kolize právních předpisů vztahovat na restriktivní výčet *(„numerus clausus“)* věcných práv, které mohou ve vnitrostátním právu členských států existovat a které jsou obvykle upraveny právem místa polohy věci *(lex rei sitae)*. Mělo by být rovněž vyloučeno zveřejňování těchto práv, zejména fungování katastru nemovitostí a účinky zapsání nebo nezapsání do tohoto katastru, které jsou rovněž upravovány místním právem.

(11) Aby byly zohledněny různé způsoby vypořádání dědictví v členských státech, mělo by toto nařízení definovat příslušnost soudu v širším slova smyslu, včetně příslušnosti

---

16 Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1.
17 Úř. věst. C 53, 3.3.2005, s. 1.
18 Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6.

mimosoudních orgánů, pokud vykonávají funkci soudu, zejména přenesením pravomoci.

(12) Vzhledem ke vzrůstající mobilitě evropských občanů a aby byl usnadněn řádný výkon práva v Evropské unii a zajištěna skutečná spojitost mezi dědickým případem a příslušným členským státem, mělo by toto nařízení stanovit na celé dědictví příslušnost soudu členského státu, ve kterém měl zesnulý poslední obvyklé bydliště. Ze stejných důvodů by toto nařízení mělo umožnit příslušnému soudu postoupit výjimečně a za určitých podmínek případ soudu státu, jehož byl zesnulý státním příslušníkem, pokud je tento soud pro případ způsobilejší.

(13) Za účelem usnadnění vzájemného uznávání by napříště již neměla být dána možnost odvolat se na předpisy týkající se soudní příslušnosti v rámci vnitrostátního práva. V tomto nařízení se tudíž stanoví případy, ve kterých soud členského státu může vykonávat podpůrnou příslušnost.

(14) Aby byl usnadněn život dědicům a závětním dědicům žijícím v jiném členském státě než ve státě, jehož soudy jsou příslušné k vypořádání dědictví, mělo by jim nařízení dovolit učinit prohlášení týkající se přijetí či odmítnutí dědictví ve formě stanovené právními předpisy státu jejich obvyklého bydliště, případně před soudem tohoto státu.

(15) Vzhledem k tomu, že se dědický status a věcný status úzce prolínají, mělo by nařízení stanovit výjimečnou příslušnost soudů členského státu, kde se majetek nachází, pokud zákon tohoto státu vyžaduje příslušnost svých soudů pro přijetí opatření týkajících se převodu tohoto majetku a jeho zapsání a zveřejnění v katastru nemovitostí.

(16) Harmonické fungování práva vyžaduje zabránit případům, kdy dva členské státy vydají vzájemně si odporující rozhodnutí. K tomuto účelu by toto nařízení mělo stanovit všeobecné procesní předpisy vycházející z nařízení (ES) č. 44/2001.

(17) Aby občané mohli za úplné právní jistoty využívat výhod vnitřního trhu, mělo by jim toto nařízení umožnit znát předem rozhodné právo pro jejich dědický případ. Měla by být zavedena harmonizovaná pravidla pro kolizi právních předpisů, aby se zabránilo tomu, že v členských státech budou vydána vzájemně si odporující rozhodnutí. Hlavní pravidlo by mělo zajistit, že se dědický případ řídí předvídatelnými právními předpisy, se kterými má úzké vazby. V zájmu právní jistoty je nutné, aby se tyto právní předpisy vztahovaly na celý majetek zahrnutý do dědictví, nezávisle na jeho povaze či místu polohy, a tak se zabránilo obtížím vznikajícím při rozdrobení dědictví.

(18) Toto nařízení by mělo občanům rozšířit možnosti předem uspořádat jejich dědictví tím, že jim umožní zvolit si rozhodné právo. Tato volba by měla být striktně vymezena, aby byly respektovány oprávněné nároky dědiců a závětních dědiců.

(19) Platnost, pokud se jedná o formu úkonu mortis causa, není zahrnuta v tomto nařízení. V členských státech, které ratifikovaly Haagskou úmluvu o kolizních právních předpisech týkajících se formy stanovení závěti ze dne 5. října 1961, je upravována ve své oblasti působnosti jejími ustanoveními.

(20) Aby bylo usnadněno uznávání dědických práv získaných v jednom členském státě, předpis pro kolizi právních předpisů by měl upřednostňovat platnost dědických smluv

za použití alternativních kolizních kritérií. Oprávněné nároky třetích osob by měly být zachovány.

(21) V rozsahu slučitelném s obecným cílem tohoto nařízení a pro usnadnění převodu věcného práva získaného podle dědického práva, by toto nařízení nemělo bránit v použití určitých závazných pravidel právních předpisů státu, kde se majetek nachází, taxativně vymezených.

(22) Z důvodu jejich ekonomického, rodinného či sociálního účelu jsou některé budovy, podniky či jiné kategorie majetku předmětem zvláštního dědického režimu v členském státě, kde se majetek nachází. Toto nařízení by mělo tento zvláštní režim uznávat. Tato výjimka z použití dědického práva si ale žádá přesný výklad, aby zůstala slučitelná s všeobecnými cíli tohoto nařízení. Výjimka se zejména netýká pravidla pro kolizi právních předpisů, podle které jsou nemovitosti posuzovány podle jiných právních předpisů než věci movité, či povinného dědického dílu.

(23) Rozdíly jak mezi vnitrostátními řešeními, pokud se jedná o právo státu nakládat s pozůstalostí bez dědiců, tak řešením situace, ve které není známo pořadí úmrtí jedné nebo více osob, mohou vést k protichůdným výsledkům, či naopak nevést k žádnému řešení. Toto nařízení by mělo stanovit konsistentní řešení, který bude v souladu s hmotným právem členských států.

(24) Důvody veřejného zájmu by za výjimečných okolností mohly soudům členských států dát možnost neuplatnit zahraniční právní předpisy v případě, kdy by to bylo v rozporu s veřejným pořádkem státu, jehož soud ve věci jedná. Soudům by nemělo být umožněno použít výjimku veřejného pořádku, a tak neuplatnit právní předpisy jiného členského státu či odmítnout vykonat vydané rozhodnutí, úřední listinu, soudní smír či uznat evropské dědické osvědčení vyhotovené jiným členským státem, pokud by tím byla porušena Listina základních práv Evropské unie, a zejména její článek 21, který zakazuje jakoukoli formu diskriminace.

(25) S ohledem na obecný cíl tohoto nařízení, kterým je vzájemné uznávání rozhodnutí vydaných v jiném členském státu v oblasti dědictví z důvodu úmrtí, nařízení by mělo stanovit pravidla pro uznávání a výkon rozhodnutí vycházející z nařízení (ES) č. 44/2001, která by byla případně pozměněna vzhledem ke specifickým nárokům oblasti, na kterou se toto nařízení vztahuje.

(26) Aby byly zohledněny různé způsoby, jakým se dědictví z důvodu úmrtí v členských státech vypořádávají, mělo by toto nařízení zajistit uznávání a vykonatelnost úředních listin. Úřední listiny ale nemohou být, pokud se jedná o jejich uznávání, považovány za rozhodnutí soudu. Uznávání úředních listin znamená, že tyto požívají stejné důkazní hodnoty, pokud se jedná o obsah listiny, a že mají stejné účinky jako v jejich státě původu a platí presumpce platnosti, která může být v případě sporu zrušena. Tato platnost bude moci být vždy zpochybněna před soudem členského státu původu úřední listiny za procesních podmínek určených tímto členským státem.

(27) Zrychlené, cenově přijatelné a účinné vypořádání dědictví s mezinárodním prvkem v Evropské unii vyžaduje, aby měl dědic, závětní dědic, vykonavatel dědictví či správce možnost rychle a nesporně dokázat svoji způsobilost v členských státech, kde se nachází majetek, který je předmětem dědictví. Toto nařízení by mělo zavést jednotný vzor evropského dědického osvědčení a určit příslušný orgán k jeho

vydávání, aby byl usnadněn volný pohyb tohoto důkazu v Evropské unii. Toto osvědčení by nemělo nahradit vnitřní postupy členských států, aby byla dodržena zásada subsidiarity. Nařízení by mělo upřesnit skloubení s těmito postupy.

(28) Dodržování mezinárodních závazků přijatých členskými státy znamená, že by tímto nařízením neměly být dotčeny mezinárodní úmluvy, jejichž smluvní stranou je ke dni přijetí tohoto nařízení jeden nebo více členských států. Soulad s obecnými cíli tohoto nařízení nicméně vyžaduje, aby mělo nařízení v členských zemích před úmluvami přednost.

(29) by bylo usnadněno použití tohoto nařízení, je nutné stanovit členským státům povinnost oznamovat některé informace o jejich dědickém právu v rámci Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci vytvořené rozhodnutím Rady 2001/470/ES ze dne 28. května 2001[19].

(30) Opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi[20].

(31) Zejména je třeba zmocnit Komisi k přijetí jakýchkoli změn formulářů stanovených v tomto nařízení postupem podle článku 3 rozhodnutí 1999/468/ES.

(32) Pokud se rozhodné právo určuje podle „státní příslušnosti“, bylo by třeba zohlednit skutečnost, že některé státy, jejichž právní systém je založen na zvykovém právu (*common law)* používají jako totožné kolizní kritérium v dědických věcech koncept „bydliště (*domicile)*“, a nikoli „státní příslušnost“.

(33) Jelikož cílů tohoto nařízení, kterými jsou volný pohyb osob, možnost pro evropské občany předem uspořádat své dědictví s mezinárodním prvkem a práva dědiců a závětních dědiců a dalších osob spřízněných se zesnulým, jakož i věřitelů zůstavitele, nemůže být dosaženo uspokojivě na úrovni členských států, a proto, z důvodu rozsahu a účinků tohoto nařízení, jich může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(34) Toto nařízení dodržuje základní práva a zásady uvedené v Listině základních práv Evropské unie, zejména její článek 21, který zakazuje jakoukoli diskriminaci založenou zejména na pohlaví, rase, barvě pleti, etnickém nebo sociálním původu, genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo přesvědčení, politických názorech či jakýchkoli jiných názorech, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, zdravotním postižení, věku nebo sexuální orientaci, Toto nařízení musí být používáno soudy členských států s ohledem na tato práva a zásady.

(35) V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Spojeného království a Irska připojenému ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o Evropském společenství, [Spojené království a Irsko potvrdily své přání podílet se na přijímání a používání tohoto nařízení] / [a aniž by byl dotčen článek 4 uvedeného protokolu se Spojené

---

19 Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 25.
20 Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

království a Irsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné].

(36) Podle článků 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, se Dánsko přijímání tohoto nařízení neúčastní, a proto není pro ně závazné ani použitelné,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Kapitola I

Oblast působnosti a definice

Článek 1
Oblast působnosti

1. Toto nařízení se použije na dědictví. Nevztahuje se na daňové, celní a správní věci.

2. V tomto nařízení se pojmem „členský stát“ rozumí veškeré členské státy s výjimkou Dánska [, Spojeného království a Irska].

3. Z oblasti působnosti tohoto nařízení jsou vyloučeny:

   (a) rodinný stav fyzických osob, rodinné vztahy a vztahy se srovnatelnými účinky;

   (b) způsobilost fyzických osob k právům a právním úkonům s výhradou čl. 19 odst. 2 písm. c) a d);

   (c) zmizení, nepřítomnost a předpokládané úmrtí fyzické osoby;

   (d) otázky vlastnických vztahů v manželství a úprava majetkových vztahů, která se použije na vztahy s účinky srovnatelnými s manželstvím;

   (e) vyživovací povinnost;

   (f) práva a majetek vytvořený nebo převedený jiným způsobem než dědictvím z důvodu úmrtí, jako například dary, společné vlastnictví několika osob převoditelné na pozůstalého, důchodová pojištění, pojistné smlouvy a podobné dohody s výhradou čl. 19 odst. 2 písm. j);

   (g) otázky upravené právem obchodních společností, jako ustanovení v zakládajících listinách a statutech společností, sdružení a právnických osob, které určují nakládání s podíly v případě úmrtí jejich členů;

   (h) rušení, zánik a slučování společností, sdružení a právnických osob;

   (i) zakládání, fungování a rušení *trustů;*

   (j) povaha věcných práv vztahující se k majetku a zveřejňování těchto práv.

Článek 2
Definice pojmů

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

(a) „dědictvím z důvodu úmrtí“: jakákoli forma převodu majetku z důvodu úmrtí, ať již se jedná o převod vycházející z projevené vůle ve formě závěti nebo dědické dohody, nebo o převod majetku z důvodu úmrtí, který vyplývá ze zákona;

(b) „soudem“: každý soudní orgán či příslušný orgán členského státu vykonávající funkci soudu ve věcech dědictví. Za soudy se považují rovněž jiné orgány veřejné moci, které vykonávají funkce soudu přenesením pravomocí, jak jsou stanoveny v tomto nařízení.

(c) „dědickou dohodou“: dohoda, která uděluje, mění či odpírá, s náhradou nebo bez náhrady, práva v budoucím dědictví jedné či více osobám, které jsou smluvními stranami;

(d) „spojenou závětí“: závěť ustanovenou dvěma či více osobami v jedné listině ve prospěch třetí strany a/nebo k vzájemnému prospěchu;

(e) „členským státem původu“: členský stát ve kterém bylo vydáno rozhodnutí nebo schválen či sjednán soudní smír nebo vystavena úřední listina;

(f) „dožádaným členským státem“: členský stát, ve kterém je žádáno o výkon rozhodnutí, soudního smíru nebo úřední listiny;

(g) „rozhodnutím“: každé rozhodnutí ve věcech dědictví vydané soudem členského státu bez ohledu na to, je-li označeno jako rozsudek, usnesení, příkaz nebo nařízení výkonu rozhodnutí, včetně rozhodnutí o nákladech řízení vydané soudním úředníkem;

(h) „úřední listinou“: dokument, který byl formálně vyhotoven nebo registrován jako úřední listina a jehož ověření:

– se vztahuje na podpis a obsah listiny a

– provedl orgán veřejné moci či jiný orgán zmocněný pro tento účel členským státem původu;

(i) „evropským dědickým osvědčením“: osvědčení vydané příslušným souden podle kapitoly VI tohoto nařízení.

Kapitola II

Příslušnost

Článek 3
Soudy

Ustanovení této kapitoly se použijí na všechny soudy členských států, ale na mimosoudní orgány se použijí pouze v případě potřeby.

Článek 4
Obecná příslušnost

S výhradou ustanovení tohoto nařízení jsou příslušnými soudy ve věcech dědictví soudy členského státu, na jehož území měl zesnulý v době úmrtí své obvyklé bydliště.

Článek 5
Postoupení soudu způsobilejšímu pro projednání případu

1. Pokud byly zesnulým pro dědické řízení zvoleny právní předpisy členského státu podle článku 17, může soud příslušný podle článku 4, na žádost jedné strany či pokud se domnívá, že soudy členského státu, jehož právní předpisy byly zvoleny, jsou pro projednání případu způsobilejší, případ odročit a požádat strany, aby ho předložily soudu tohoto členského státu.

2. Soud příslušný podle článku 4 stanoví lhůtu, během které musí být v souladu s článkem 1 případ předložen soudu členského státu, jehož právní předpisy byly zvoleny. Pokud během této lhůty nebude případ soudům předložen, pokračuje soud, který případ projednává, ve výkonu své příslušnosti.

3. Soudy členského státu, jehož právní předpisy byly zvoleny se prohlásí příslušnými nejpozději do osmi týdnů ode dne předložení případu podle odstavce 2. V tomto případě soud, který projednával případ jako první, prohlásí bezodkladně svou nepříslušnost. V opačném případě soud, který projednával případ jako první, pokračuje ve výkonu své příslušnosti.

Článek 6
Zbytková příslušnost

Není-li obvyklé bydliště zesnulého v době úmrtí na území členského státu, jsou soudy členského státu přesto příslušné, pokud se majetek nachází na území členského státu a pokud:

(a) měl zesnulý své předchozí obvyklé bydliště v uvedeném členském státě a toto bydliště nebylo zrušeno před více než pěti lety od postoupení věci soudu, nebo

(b) měl zesnulý v době úmrtí státní příslušnost tohoto členského státu, nebo

(c) má dědic nebo závětní dědic své obvyklé bydliště v uvedeném členském státě, nebo

(d) se žádost vztahuje pouze na tento majetek.

Článek 7
Protinávrh

Soud, u kterého probíhá řízení podle článků 4, 5, nebo 6, je rovněž příslušný pro přezkoumání protinávrhu, pokud protinávrh spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení.

Článek 8
Příslušnost pro přijetí či odmítnutí dědictví

Soudy členského státu, kde má dědic či závětní dědic obvyklé bydliště, jsou rovněž příslušné přijímat prohlášení týkajících se přijetí či odmítnutí dědictví či odkazu nebo prohlášení za účelem omezení odpovědnosti dědice či závětního dědice, pokud tato prohlášení musí být učiněna před soudem.

Článek 9
Příslušnost soudů v místě, kde se majetek nachází

Pokud právní předpisy státu polohy majetku vyžadují příslušnost svých soudů k přijetí opatření věcného práva vztahujících se na převod tohoto majetku, jeho zápis nebo jeho převod do rejstříku, jsou soudy tohoto členského státu příslušné k přijetí těchto opatření.

Článek 10
Zahájení řízení

Pro účely této kapitoly se za zahájení řízení před soudem považuje okamžik, kdy:

(a) byl návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost podán k soudu za předpokladu, že žadatel následně učinil kroky nutné k tomu, aby mohl být dokument doručen protistraně, nebo

(b) písemnost byla převzata orgánem příslušným pro její doručení v případě, že musí být doručena před podáním u soudu, za předpokladu, že žadatel následně učinil kroky nutné k tomu, aby mohl být dokument doručen protistraně.

Článek 11
Přezkoumání příslušnosti

Pokud je soudu některého členského státu předložena věc, k níž není příslušný podle tohoto nařízení, prohlásí tento soud z vlastního podnětu svou nepříslušnost.

Článek 12
Přezkoumání přípustnosti

1. Pokud se odpůrce, který má obvyklé bydliště na území jiného členského státu, než je členský stát, ve kterém byl návrh podán, nedostaví k soudu, přeruší příslušný soud řízení do doby, než bude prokázáno, že odpůrce mohl obdržet návrh na zahájení řízení nebo jinou rovnocennou písemnost v dostatečném předstihu, jenž mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, nebo že k tomu byly učiněny veškeré nezbytné kroky.

2. Má-li být návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost zaslán podle tohoto nařízení z jednoho členského státu do druhého, použije se místo odstavce 1 tohoto článku článek 19 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech Evropské unie[21].

3. Pokud nelze použít nařízení (ES) č. 1393/2007, doručí se návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost do ciziny podle článku 15 Haagské úmluvy ze dne 15. listopadu 1965 o doručování soudních a mimosoudních písemností v cizině ve věcech občanských a obchodních.

Článek 13
Litispendence

1. Je-li u soudů různých členských států zahájeno řízení v téže věci mezi týmiž stranami, přeruší soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, bez návrhu řízení až do doby, než se určí příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první.

2. Jakmile je určena příslušnost soudu, u něhož bylo řízení zahájeno jako první, prohlásí se soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, za nepříslušný ve prospěch prvního soudu.

Článek 14
Související řízení

1. Jsou-li u soudů různých členských států zahájena řízení, které navzájem souvisejí, může soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, řízení přerušit.

2. Dokud nejsou řízení o podaných žalobách skončena v prvním stupni, může soud, u něhož byla žaloba podána později, na návrh strany řízení také prohlásit, že není příslušný, jestliže je soud, u něhož byla žaloba podána dříve, příslušný pro řízení o těchto žalobách a spojení těchto řízení je podle jeho práva přípustné.

3. Ve smyslu tohoto článku žaloby navzájem souvisejí, pokud je mezi nimi dán tak úzký vztah, že jejich společné projednání a rozhodnutí je vhodné k tomu, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních.

---

[21] Úř. věst. L 324, 10.12.2007, s. 79.

Článek 15
Předběžná a zajišťovací opatření

Předběžná nebo zajišťovací opatření, která jsou upravena právem jednoho členského státu, je možné u soudů tohoto státu navrhnout i tehdy, kdy je pro rozhodnutí ve věci samé příslušný na základě tohoto nařízení soud jiného členského státu.

Kapitola III

Rozhodné právo

Článek 16
Obecné pravidlo

Nestanoví-li toto nařízení jinak, je rozhodným právem pro celé dědictví právo státu, ve kterém měl zesnulý své obvyklé bydliště v době úmrtí.

Článek 17
Volba práva

1. Osoba si může zvolit za právo, podle kterého se spravuje celé její dědictví, právo státu, jehož je státním příslušníkem.

2. Určení rozhodného práva pro dědictví musí být výslovné a obsažené v prohlášení, které má formu úkonu mortis causa.

3. Existence a platnost ve věci samé souhlasu, pokud se jedná o toto určení, jsou upraveny určeným právem.

4. Změna nebo odvolání určení rozhodného práva autorem musí formálně splňovat podmínky změny nebo odvolání úkonu mortis causa.

Článek 18
Dědické dohody

1. Dohoda týkající se dědictví určité osoby je upravována právem, které by podle tohoto nařízení bylo rozhodné pro dědictví této osoby ke dni uzavření této dohody. Pokud podle tohoto práva není dědická dohoda platná, bude její platnost přesto uznána, pokud je platná podle práva, které je pro dědictví rozhodné podle tohoto nařízení v době úmrtí. Dohoda je tedy upravena tímto právem.

2. Dohoda týkající se dědictví více osob je platná ve věci samé, pouze pokud je platnost uznána právem, které by podle článku 16 bylo rozhodné pro dědictví jedné z dotčených osob ke dni uzavření této dohody. Pokud je dohoda platná podle práva rozhodného pro dědictví jedné z dotčených osob, použije se toto právo. Pokud je dohoda platná použitím práva rozhodného pro dědictví několika z těchto dotčených osob, je upravena právem, se kterým nejúžeji souvisí.

3. Strany mohou určit za právo upravující jejich dohodu právo, které by si osoba nebo jedna z osob, jejichž dědictví je dotčené, mohla zvolit podle článku 17.

4. Použití práva podle tohoto článku se nedotýká práv jakékoli osoby, která není stranou dohody a která podle práva určeného podle článků 16 a 17 má právo na povinný dědický díl či jakékoli další právo, jehož nemůže být zbavena osobou, jejíž dědictví je dotčené.

Článek 19
Věcná působnost rozhodného práva

1. Právem podle kapitoly III se řídí celé dědické řízení, od jeho zahájení až do konečného převodu dědictví oprávněným osobám.

2. Toto právo zejména upravuje:

(a) důvody, dobu a místo zahájení dědického řízení;

(b) určení dědiců a závětních dědiců, včetně dědických práv pozůstalého manžela/ky, určení dědických dílů těchto osob, břemena, která jsou jim zesnulým uložena, a další práva k dědictví, která vznikla v důsledku úmrtí.

(c) způsobilost dědit;

(d) zvláštní důvody dědické nezpůsobilosti;

(e) vydědění a dědická nehodnost;

(f) převod majetku a práv, které tvoří dědictví, dědicům a závětním dědicům, včetně podmínek a účinků přijetí či odmítnutí dědictví či odkazu;

(g) pravomoci dědiců, správců závěti a dalších správců dědictví, zejména v oblasti prodeje majetku a plateb věřitelům;

(h) odpovědnost za dluhy plynoucí z dědictví;

(i) část dědictví, se kterou může zůstavitel volně zacházet, povinné podíly a další omezení volného zacházení s dědictvím, včetně přidělení majetku z dědictví soudními orgány nebo jiným orgánem osobám spřízněným se zesnulým;

(j) vyrovnání a omezení darů a jejich zohlednění ve výpočtu dědických podílů;

(k) platnost, výklad, změna nebo odvolání úkonu mortis causa, s výjimkou platnosti jeho formy;

(l) rozdělení dědictví.

Článek 20
Platnost formy přijetí či odmítnutí dědictví

Aniž je dotčen článek 19, je přijetí či odmítnutí dědictví nebo odkazu nebo prohlášení, kterým se omezuje odpovědnost dědice nebo závětního dědice, rovněž platné, pokud splňuje podmínky právních předpisů státu, ve kterém má dědic nebo závětní dědic obvyklé bydliště.

Článek 21
Použití práva místa, kde se majetek nachází

1. Právo rozhodné pro dědictví nevylučuje použití práva státu, kde se majetek nachází, pokud toto právo vyžaduje k přijetí či odmítnutí dědictví či odkazu dodatečné formality vedle formalit vyžadovaných rozhodným právem pro dědictví.

2. Právo rozhodné pro dědictví nevylučuje použití práva členského státu, kde se majetek nachází, pokud toto právo:

   (a) podmiňuje správu a vypořádání dědictví ustanovení správce dědictví či vykonavatele závěti orgánem tohoto členského státu. Právo rozhodné pro dědictví upravuje určení osob jako jsou dědicové, závětní dědicové, vykonavatele závěti nebo správce dědictví, kteří mohou být pověřeni správou a vypořádáním dědictví;

   (b) podmiňuje konečný převod oprávněným osobám předchozí úhradě daní souvisejících s dědictvím.

Článek 22
Zvláštní dědické režimy

Rozhodné právo podle tohoto nařízení se nevztahuje na zvláštní dědické režimy, kterým podléhají podle práva členského státu, kde se nacházejí některé nemovitosti, podniky a další zvláštní kategorie majetku z důvodu jejich účelu ekonomického, rodinného či společenského, pokud podle tohoto práva je tento režim použitelný nezávisle na právu, kterým se dědictví upravuje.

Článek 23
Osoby současně zemřelé

Pokud dvě nebo více osob, jejichž pozůstalost upravují rozdílné právní předpisy, zemřou za podmínek, které neumožňují určit pořadí jejich úmrtí, a pokud tyto právní předpisy upravují situaci neslučitelnými ustanoveními či ji neupravují vůbec, žádná z těchto osob nemá právo na pozůstalost druhého či druhých osob.

Článek 24
Pozůstalost bez dědiců

Pokud podle rozhodného práva určeného tímto nařízením neexistuje ani dědic, ani závětní dědic stanovený úkonem mortis causa, ani žádná jiná fyzická osoba způsobilá k dědictví,

použití takto určeného práva nebrání právu členského státu nebo instituce určené tímto členským státem nakládat s majetkem z pozůstalosti, který se nachází na jeho území.

Článek 25
Univerzální použitelnost

Právní řád určený tímto nařízením se použije, i když nebude právním řádem členského státu.

Článek 26
Postoupení

Použití právního řádu státu určeného podle tohoto nařízení znamená použití platných právních norem tohoto státu s výjimkou jeho norem mezinárodního práva soukromého.

Článek 27
Výhrada veřejného pořádku

1. Určité ustanovení práva určeného podle tohoto nařízení se nepoužije jen tehdy, pokud by bylo jeho užití v rozporu se zásadami veřejného pořádku státu soudu, u nějž bylo řízení zahájeno.

2. Použití ustanovení práva určeného podle tohoto nařízení nemůže být považováno za odporující veřejnému pořádku státu soudu, u nějž bylo řízení zahájeno, zejména když je jediným důvodem skutečnost, že ustanovení týkající se povinného dědického dílu jsou odlišná od platných ustanovení ve státě soudu, u nějž bylo řízení zahájeno

Článek 28
Státy bez jednotného právního řádu

1. Je-li některý stát složen z více územních jednotek, z nichž každá má vlastní právní normy upravující dědictví, považuje se pro účely určení rozhodného práva podle tohoto nařízení každá územní jednotka za stát.

2. Členský stát, v němž mají různé územní jednotky vlastní právní normy upravující dědictví, není povinen uplatňovat toto nařízení při kolizi právních předpisů týkajících se výhradně těchto jednotek.

Kapitola IV

Uznávání a výkon

Článek 29
Uznávání rozhodnutí

Rozhodnutí vydaná použitím tohoto nařízení v některém členském státě jsou v ostatních členských státech uznávána, aniž by bylo vyžadováno zvláštní řízení.

Stane-li se sporným, zda rozhodnutí má být uznáno, může každá strana, která uplatňuje uznání jako hlavní věc v daném sporu, v řízení podle článků 38 až 56 nařízení (ES) č. 44/2001 navrhnout, že soudní rozhodnutí má být uznáno. Je-li otázka uznání rozhodnutí vznesena u soudu členského státu jako předběžná otázka, může o ní tento soud rozhodnout..

Článek 30
Důvody pro neuznání

Vydané rozhodnutí se neuzná v následujících případech:

(a) je-li takové uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem členského státu, v němž se o uznání žádá, za předpokladu, že výhrada veřejného pořádku nemůže být použita na pravidla příslušnosti;

(b) jestliže žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, ledaže žalovaný nevyužil žádný opravný prostředek proti rozhodnutí, i když k tomu měl možnost;

(c) jestliže je neslučitelné s rozhodnutím vydaným v řízení v téže věci mezi týmiž stranami v členském státě, v němž se o uznání žádá,

(d) je-li neslučitelné s dřívějším rozhodnutím, které bylo vydáno v jiném členském státě nebo ve třetí zemi v řízení mezi týmiž stranami a pro tentýž nárok, pokud toto dřívější rozhodnutí splňuje podmínky nezbytné pro uznání v členském státě, v němž se o uznání žádá.

Článek 31
Vyloučení přezkumu rozhodnutí ve věci hlavní

Cizí rozhodnutí nesmí být v žádném případě přezkoumáváno ve věci samé.

Článek 32
Přerušení řízení

Soud členského státu, v němž se žádá o uznání rozhodnutí vydaného v jiném členském státě, může řízení přerušit, jestliže byl proti rozhodnutí podán řádný opravný prostředek.

Článek 33
Vykonatelnost rozhodnutí

Rozhodnutí vydaná v členském státě a tam vykonatelná a soudní smíry jsou vykonatelné v jiných členských státech v souladu s články 38 až 56 a článkem 58 nařízení (ES) č. 44/2001.

Kapitola V

Úřední listiny

Článek 34
Uznávání úředních listin

Úřední listiny vypracované v jednom členském státě jsou uznávané v jiných členských státech, vyjma popření platnosti těchto listin postupy stanovenými v členském státě původu, a s výhradou, že toto uznání není v rozporu s veřejným pořádkem členského státu, v němž se o uznání žádá.

Článek 35
Vykonatelnost úředních listin

Veřejné listiny, které byly vypracovány a jsou vykonatelné v některém členském státě, se na návrh prohlásí za vykonatelné v jiném členském státě postupem podle článku 38 až 57 nařízení (ES) č. 44/2001. Soud, ke kterému je podán opravný prostředek podle článku 43 nebo 44 tohoto nařízení, zamítne nebo zruší prohlášení vykonatelnosti jen tehdy, pokud by výkon rozhodnutí na základě této listiny byl zjevně v rozporu s veřejným pořádkem členského státu, v němž byl návrh podán, či pokud probíhá řízení o platnosti listiny u soudu členského státu původu této úřední listiny.

Kapitola VI

Evropské dědické osvědčení

Článek 36
Vytvoření evropského dědického osvědčení

1. Toto nařízení zavádí evropské dědické osvědčení, které je důkazem způsobilosti dědice, závětního dědice a pravomocí vykonavatelů závěti nebo třetích správců. Toto

osvědčení je vydáváno příslušným orgánem podle této kapitoly v souladu s právem rozhodným pro dědictví podle kapitoly III tohoto nařízení.

2. Použití evropského dědického osvědčení není povinné. Osvědčení nenahrazuje vnitřní postupy. Účinky osvědčení jsou ale rovněž uznávané v členském státě, který podle této kapitoly osvědčení vydal.

Článek 37
Příslušnost k vydávání osvědčení

1. Osvědčení je vydáváno na žádost každé osoby, která má povinnost dokázat svoji způsobilost dědice, závětního dědice a pravomoci vykonavatelů závěti nebo třetích správců.

2. Osvědčení je vyhotoveno příslušným soudem členského státu, jehož orgány jsou příslušné podle článků 4, 5 a 6.

Článek 38
Obsah žádosti

1. Žadatel o vydání evropského dědického osvědčení musí prostřednictvím formuláře, jehož vzor se nachází v příloze I uvést následující informace, jsou–li mu známy:

   (a) údaje o zesnulém: příjmení, jméno/a, pohlaví, rodinný stav, státní příslušnost, je-li k dispozici, jeho identifikační kód, adresa posledního obvyklého bydliště, den a místo úmrtí;

   (b) údaje o žadateli: příjmení, jméno/a, pohlaví, osobní stav, občanství, je-li k dispozici, svůj identifikační kód, příbuzenský vztah či povaha svazku se zesnulým;

   (c) skutečnosti faktického či právního charakteru, které potvrzují jeho dědické právo a/nebo pravomoc spravovat či vypořádat pozůstalost. Pokud je mu známo úkon mortis causa, připojit jeho kopii k žádosti;

   (d) zda zastupuje další dědice a závětní dědice, a v případě kladné odpovědi, důkaz o jejich úmrtí či o jakékoli události, která jim zabránila se o dědictví přihlásit;

   (e) zda zesnulý sepsal manželskou smlouvu, v případě kladné odpovědi, musí připojit ke své žádosti kopii manželské smlouvy;

   (f) zda je mu známa existence sporu týkajícího se dědických práv.

2. Žadatel musí dokázat přesnost poskytnutých informací prostřednictvím úředních dokumentů. V případě, že tyto dokumenty nemohou být předloženy či mohou být předloženy pouze za nepřiměřených obtíží, jsou přípustné další způsoby důkazu.

3. Příslušné soudy přijmou vhodná opatření, aby se ujistily o pravdivosti učiněných prohlášení. Pokud to vnitrostátní právo umožňuje, vyžaduje soud, aby byla tato prohlášení učiněna pod přísahou.

Článek 39
Částečné osvědčení

Může být vyžádáno a vydáno částečné osvědčení, které potvrzuje:

(a) práva každého dědice či závětního dědice a dědický podíl jim náležející;

(b) převod určeného majetku, pokud je převod povolen právem rozhodným pro dědictví;

(c) správu dědictví.

Článek 40
Vydávání osvědčení

1. Osvědčení je vydáno pouze v případě, pokud příslušný soud považuje skutečnosti předložené jako odůvodnění žádosti za prokázané. Příslušný soud vydává osvědčení bez odkladu.

2. Příslušný soud z vlastního podnětu v závislosti na prohlášeních žadatele, na listinách a dalších předložených důkazech rychle provede šetření nezbytná k ověření skutečností a hledá další vhodné důkazy.

3. Pro účely této kapitoly umožní členské státy přístup příslušným soudům jiných členských států do matrik, do rejstříků, které zveřejňují listiny nebo skutečnosti týkající se pozůstalosti nebo úpravy majetkových poměru v manželství zesnulého, a do katastrů nemovitostí.

4. Vydávající soud může předvolat zúčastněné osoby a případné správce a vykonavatele a zveřejnit oznámení, aby vyzval případné další oprávněné osoby uplatnit svá práva k dědictví.

Článek 41
Obsah osvědčení

1. Evropské dědické osvědčení se vydává prostřednictvím vzorového formuláře uvedeného v příloze II.

2. Evropské dědické osvědčení obsahuje tyto údaje:

(a) soud, který osvědčení vydal, prvky faktické a právní povahy, na základě kterých se soud považuje za příslušný k vydání osvědčení, a den vydání;

(b) údaje o zesnulém: příjmení, jméno/a, pohlaví, rodinný stav, státní příslušnost, je-li k dispozici, jeho identifikační kód, adresa posledního obvyklého bydliště, den a místo úmrtí;

(c) případné manželské smlouvy uzavřené zesnulým;

(d) rozhodné právo pro pozůstalost podle tohoto nařízení a skutkové či právní okolnosti, na základě kterých bylo určeno;

(e) faktické a právní skutečnosti, ze kterých vyplývají práva dědiců, závětních dědiců, vykonavatelů závěti a třetích správců. Zda dědictví vyplývá ze zákona a/nebo ze závěti či z dědických dohod;

(f) údaje o žadateli: příjmení, jméno/a, pohlaví, rodinný stav, státní příslušnost, je-li k dispozici, jeho identifikační kód, příbuzenský vztah či povaha svazku se zesnulým;

(g) případně u každého dědice údaj o povaze přijetí dědictví;

(h) existuje-li několik dědiců, příslušný dědický podíl každého z nich a případně seznam majetku a práv příslušejících určitému dědici;

(i) seznam majetku a práv příslušejících závětním dědicům podle práva rozhodného pro dědictví;

(j) omezení práv dědice podle práva rozhodného pro dědictví v souladu s kapitolou III a/nebo v souladu s ustanoveními v závěti či dědické dohodě;

(k) seznam úkonů, které může dědic, závětní dědic, vykonavatel závěti a/nebo správce provést s majetkem v dědictví podle dědického práva.

Článek 42
Účinky evropského dědického osvědčení

1. Evropské dědické osvědčení je automaticky uznáváno ve všech členských státech, pokud se jedná o způsobilost dědice, závětního dědice, pravomoci vykonavatele závěti nebo třetích správců.

2. Obsah osvědčení je považován za pravdivý ve všech členských státech po dobu jeho platnosti. Má se za to, že ten, kterého osvědčení určuje za dědice, závětního dědice, vykonavatele závěti či správce, je držitelem dědického práva či správních pravomocí uvedených v osvědčení a že neexistují další podmínky či omezení než ta, která jsou v osvědčení uvedena.

3. Každá osoba, která vyplatí či předá majetek držiteli osvědčení a která je zmocněna podle osvědčení k vykonání těchto úkonů, bude osvobozena. To neplatí pouze v případě, že by jí bylo známo, že obsah osvědčení neodpovídá skutečnosti.

4. U každé osoby, která nabude majetku z dědictví držitele osvědčení, který je podle seznamu připojeného k osvědčení zmocněn s ním nakládat, se má za to, že ho nabyla od osoby mající právo s ním nakládat. To neplatí pouze v případě, že by jí bylo známo, že obsah osvědčení neodpovídá skutečnosti.

5. Osvědčení představuje platný titul k přepisu a zápisu nabytého dědictví do veřejných rejstříků členského státu, kde se nemovitost nachází. Přepis se provede postupy stanovenými právními předpisy členského státu, kde je rejstřík veden, a má účinky podle těchto právních předpisů.

Článek 43
Oprava, pozastavení a zrušení evropského dědického osvědčení

1. Originál osvědčení je uložen u soudu, který osvědčení vydal a který vydá jeden nebo více věrných opisů žadateli či jakékoli osobě, která má oprávněný zájem.

2. Vydané věrné opisy mají účinky podle článku 42 po dobu omezenou na tři měsíce. Po uplynutí této doby musí držitelé osvědčení či jiné zúčastněné osoby k uplatnění svých dědických práv vyžádat nový věrný opis u soudu, který osvědčení vydal.

3. Osvědčení může být na žádost zúčastněné osoby podanou u soudu, který osvědčení vydal, či z vlastního podnětu tímto orgánem:

   (a) opraveno v případě věcné chyby;

   (b) opatřeno poznámkou na okraji v případě pozastavení účinků, pokud byly vzneseny námitky, že osvědčení neodpovídá skutečnosti;

   (c) zrušeno, pokud bylo zjištěno, že osvědčení neodpovídá skutečnosti.

4. Soud, který osvědčení vydal, poznamená na okraj originálu, že byl opraven, jeho účinky pozastaveny či že byl zrušen, a oznámí to žadateli/lům.

Článek 44
Opravné prostředky

Každý členský stát zavádí opravné prostředky proti rozhodnutí o vydání či nevydání, opravě, pozastavení nebo zrušení osvědčení.

Kapitola VII

Obecná a závěrečná ustanovení

Článek 45
Vztah ke stávajícím mezinárodním úmluvám

1. Tímto nařízením není dotčeno použití dvoustranných či vícestranných dohod, jejichž smluvními stranami je jeden nebo více členských států v okamžiku přijetí tohoto nařízení a které se vztahují na oblasti upravené tímto nařízením, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států podle článku 307 Smlouvy.

2. Aniž je dotčen článek 1, toto nařízení má ve vzájemných vztazích členských států přednost před úmluvami uzavřenými v oblasti upravené tímto nařízením a jejichž smluvními stranami jsou členské státy.

Článek 46
Informace zpřístupněné veřejnosti

Členské státy poskytují v rámci evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci popis vnitrostátních právních předpisů a postupů vztahujících se na dědické právo a související dokumenty s cílem jejich zpřístupnění veřejnosti. Členské státy oznamují jakoukoli pozdější změnu těchto předpisů.

Článek 47
Změny formulářů

Jakákoli změna formulářů uvedených v článcích 38 a 41 je přijímána v souladu s poradním postupem podle čl. 48 odst. 2.

Článek 48
Výbor

1. Komisi napomáhá výbor stanovený v článku 75 nařízení (ES) č. 44/2001.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 3 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Článek 49
Přezkum

Komise do [...] předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování tohoto nařízení. Tuto zprávu případně doplní příslušnými návrhy změn.

Článek 50
Přechodná ustanovení

1. Toto nařízení se použije na dědictví osob zesnulých po vstupu tohoto nařízení v platnost.

2. Pokud zesnulý určil před vstupem v platnost tohoto nařízení rozhodné právo pro svoji pozůstalost, je toto určení považováno za platné, vyhovuje-li podmínkám stanoveným v článku 17.

3. Pokud strany dědické dohody určily před vstupem v platnost tohoto nařízení právo rozhodné právo pro tuto dohodu, je toto určení považováno za platné, vyhovuje-li podmínkám stanoveným v článku 18.

Článek 51
Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie.*

Toto nařízení se použije od [jednoho roku od jeho vstupu v platnost].

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech, v souladu se Smlouvou o založení Evropského společenství.

V Bruselu, dne […].

Za Evropský parlament
předseda/předsedkyně

Za Radu
předseda/předsedkyně

ÚŘEDNĚ OVĚŘENÝ OPIS
Za generální tajemnici

Jordi AYET PUIGARNAU
ředitel spisovny

PŘÍLOHA I PŘÍLOHA I

ŽÁDOST O EVROPSKÉ DĚDICKÉ OSVĚDČENÍ

(Články 36 a následující nařízení […] Evropského parlamentu a Rady o dědictví [22])

1. Členský stát

BE □ BG □ CZ □ DE □ EE □ [IE □] EL □ ES □ FR □ IT □ CY □ LV □ LT □ LU □ HU □ MT □ NL □ AT □ PL □ PT □ RO □ SI □ SK □ FI □ SE □ [UK □]

2. Údaje o zesnulém

2.1. Příjmení:

2.2. Jméno/a:

2.3. Pohlaví:

2.4. Rodinný stav:

2.5. Státní příslušnost:

2.6. Identifikační kód*

2.7. Datum úmrtí:

2.8. Místo úmrtí:

Adresa posledního obvyklého bydliště:

2.9. Ulice a číslo domu / poštovní schránka:

2.10. Místo a PSČ:

[22] Úř. věst. L […].

2.11. Stát:

3. Údaje o žadateli

3.1. Příjmení:

3.2. Jméno/a:

3.3. Pohlaví:

3.4. Státní příslušnost:

3.5. Identifikační kód*

3.6. Ulice a číslo domu / poštovní schránka:

3.7. Místo a PSČ:

3.8. Tel.:

3.9. E-mail:

3.10. Příbuzenský vztah nebo povaha svazku se zesnulým*:

*je-li použitelné

4. Doplňující informace:

4.1. Skutečnosti věcné a právní povahy, na kterých se dědické právo zakládá:

4.2. Skutečnosti věcné a právní povahy, které odůvodňují pravomoc vypořádat a/nebo spravovat dědictví:

4.3. Sepsal zesnulý závěť? ano ☐ ne ☐

V případě kladné odpovědi připojte prosím tuto závěť.*

4.4. Sepsal zesnulý manželskou smlouvu? ano ☐ ne ☐

V případě kladné odpovědi připojte prosím tuto manželskou smlouvu.*

4.5. Zastupujete jiného dědice či závětního dědice? ano ☐ ne ☐

V případě kladné odpovědi připojte prosím důkaz o jejich úmrtí či události, která jim zabránila se o dědictví přihlásit.*

4.6. Je vám známo, zda existuje spor týkající se těchto dědických práv? ano ☐ ne ☐

V případě kladné odpovědi poskytněte prosím informace o tomto sporu.*

4.7. Uveďte v příloze seznam osob spřízněných se zesnulým a upřesněte příjmení, jméno/a, povahu vztahu se zesnulým, datum narození a adresu.

*Předložte prosím pokud možno originály dokumentů [či ověřené kopie].

Prohlašuji na svoji čest, že tyto informace byly poskytnuty podle mého nejlepšího vědomí.*

Datum:

Podpis:

*Ustanovení čl. 38 odst. 3 v případě, že jsou prohlášení učiněna pod přísahou.

PŘÍLOHA II: EVROPSKÉ DĚDICKÉ OSVĚDČENÍ PODLE ČLÁNKU 41

EVROPSKÉ DĚDICKÉ OSVĚDČENÍ

(Článek 41 nařízení […] Evropského parlamentu a Rady o dědictví [23])

1. Členský stát soudu, který osvědčení vydal

BE □ BG □ CZ □ DE □ EE □ [IE □] EL □ ES □ FR □ IT □ CY □ LV □ LT □ LU □ HU □ MT □ NL □ AT □ PL □ PT □ RO □ SI □ SK □ FI □ SE □ [UK □]

2. Informace o soudu

2.1. Soud příslušný podle následujícího článku nařízení:

Článek 4☐ Článek 5☐Článek 6☐

2.2. Kontaktní osoba:

2.3. Adresa:

3. Údaje o zesnulém

3.1. Příjmení:

3.2. Jméno/a:

3.3. Pohlaví:

[23] Úř. věst. L […].

3.4. Rodinný stav:

3.5. Státní příslušnost:

3.6. Identifikační kód*

3.7. Datum úmrtí:

3.8. Místo úmrtí:

Adresa posledního obvyklého bydliště:

3.9. Ulice a číslo domu / poštovní schránka:

3.10. Místo a PSČ:

3.11. Stát:

3.12 Manželské smlouvy:

3.13 Právo rozhodné pro dědictví:

4. Údaje o žadateli

4.1. Příjmení:

4.2. Jméno/a:

4.3. Pohlaví:

4.4. Státní příslušnost:

4.5. Identifikační kód*

4.6. Ulice a číslo domu / poštovní schránka:

4.7. Místo a PSČ:

4.8. Tel.:

4.9. E-mail:

4.10. Příbuzenský vztah nebo povaha svazku se zesnulým*:

*je-li použitelné

5. Důkaz o způsobilosti dědice

5.1. Tento dokument představuje důkaz o způsobilosti dědice ano ☐ ne ☐

5.2. Seznam dědiců:*

Příjmení	Jméno(a)	Datum narození	Dědický podíl	Omezení

*v případě nutnosti připojte další list

5.3. Je přijetí dědictví případně podřízeno podmínce (např. s výhradou dodatečného ověření)? ano ☐ ne ☐

V případě kladné odpovědi upřesněte prosím na zvláštním listu povahu podmínky a její účinky.

5.4. Seznam majetku nebo práv příslušejících jednotlivým dědicům:*

Příjmení	Jméno(a)	Popis majetku nebo práva

*v případě nutnosti připojte další list

6. Důkaz způsobilosti závětního dědice

6.1. Tento dokument představuje důkaz o způsobilosti závětního dědice ano ☐ ne ☐

6.2. Seznam závětních dědiců:*			
Příjmení	Jméno(a)	Datum narození	Práva nebo majetek příslušející závětnímu dědici podle úkonu mortis causa
*v případě nutnosti připojte další list			

7. Důkaz způsobilosti správce a/nebo vykonavatele

7.1. Tento dokument je dokladem způsobilosti správce ano ☐ ne ☐

7.2. Tento dokument je dokladem způsobilosti vykonavatele ano ☐ ne ☐

7.3. Upřesněte prosím povahu práv správce a/nebo vykonavatele, právní základ těchto práv a orientační seznam úkonů, které může podle těchto práv vykonávat.